

СТРАХИЛЪ ОВЧАРЧЕТО

Когато слънцето слъзе на голъма икиндия, Страхилъ овчарчето за девети пжть преброи агънцата.

Но и деветтѣ пжти все нѣмаше едно отъ бѣлитѣ.

Овчарчето заплака и тръгна да търси агънцето. Безъ него не можеше да се върне въ село. Неговиятъ господарь е зълъ човѣкъ — ще го смаже отъ бой и ще го изгони. А Страхилъ нийде никого нѣмаше.

Наблизо имаше гора. Въ гората пѣха птици. Задъ гората имаше високи скали, а срѣдъ скалитѣ — тъмна и страшна пещера.

Овчарчето влѣзе въ гората и започна да вика.

— Бе-е-е, — викаше овчарчето, — бе е-е, — Но никой не му отвърна. Само нѣколко подплашени птици плѣснаха съ крила и избѣгаха.

Вървѣше Страхилъ изъ гората, разгрѣщаше кичеститѣ клончета, провираше се между храститѣ и продължаваше да блѣе като агънце.

Когато излѣзе на края на гората, Страхилъ се спрѣ. Той погледна ржцетѣ си. Тѣ бѣха издраскани. Погледна боситѣ си нозе — и тѣ бѣха издраскани и разкървавени. Той отри съ ржавъ сълзитѣ си издадено още единъ пжть извика:

— Бе-е-е.

Счу му се блѣене. Сърдието на овчарчето се обърна отъ радост и лудо затупка въ гърдитѣ му. И колкото сили имаше, пакъ извика. Този пжть чу ясно блѣене. То идѣше направо отъ тъмната и страшна пещера.

А, значи неговото агънце се е скрило въ пещерата! Но какъ да влѣзе въ тази тъмна и страшна пещера? Нали всички въ селото се боятъ дори да минатъ покрай нея! Нали отъ тази пещера казваше Страхилъ, идатъ нещастията и злинитѣ за хората? И овчарчето пакъ извика: „бе-е е“ и пакъ отъ пещерата ясно се отвърна: „бе е-е“.

Нѣмаше никакво съмнение, агънцето е въ пещерата. И Страхилъ тръгна къмъ нея съ бавни крачки. Когато дойде до входа на пещерата, той се спрѣ, озърна се наоколо и влѣзе.